

Sygnatura akt X P 22/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 24 października 2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu

X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Chlipała - Kozioł

Protokolant Mariola Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 24. października 2016 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa **K. W.**

przeciwko (...) z **siedzibą we W.**

o uchylenie kary porządkowej

I. uchyła wyrok zaoczny z dnia 4.04.2016 r. w całości;

II. oddała powództwo;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 137,00 zł (sto trzydzieści siedem złotych 00/100) tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4.01.2016 r. (data nadania) skierowanym przeciwko (...) we W. powód K. W. domagał się uchylenia kary porządkowej upomnienia nałożonej w dniu 3.12.2015 r. i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesowych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pracuje u strony pozwanej od 2004 r. i był darzony pełnym zaufaniem. W marcu 2015 r., najprawdopodobniej na skutek różnicy zdań między powodem a przełożonym P. P., powód został ukarany karą porządkową za rzekome nieprawidłowe wykonywanie obowiązków. Pozwana odrzuciła sprzeciw powoda, zaś powód nie chcąc eskalować konfliktu, nie wniósł pozwu. W dniu 20.08.2015 r. powód otrzymał kolejną karę porządkową. Pozwany ponownie odrzucił sprzeciw powoda. W dniu 3.12.2015 r. powód został ukarany karą porządkową za to samo przewinienie – „nieuzupełnienie książki obiektu” Sprzeciw powoda został odrzucony przez stronę pozwaną. Powód podkreślił, że posiada wykształcenie techniczne, ma uprawnienia inspektora nadzoru budowlanego i jest obeznany ze sztuką prowadzenia książki obiektu budowlanego. Wpisy, których umieszczenia domaga się przełożony, są zdaniem powoda sprzeczne z zasadami prowadzenia ksiąg obiektów.

W dniu 4.04.2016 r. tut. Sąd wydał wyrok zaoczny, w którym uchylił karę porządkową nałożoną na powoda, zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i orzekł, iż nieuiszczone w sprawie koszty sądowe ponosi Skarb Państwa (k. 47). Wydanie wyroku zaocznego było konsekwencją dokonania zwrotu odpowiedzi na pozew, która została złożona, jednak nie zawierała dowodu doręczenia jej pełnomocnikowi powoda. Na rozprawie był obecny pełnomocnik strony pozwanej.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego (k. 58) strona pozwana domagała się uchylenia wyroku w całości, oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Zarzuciła, że pełnomocnik pozwanej obecny na rozprawie podniósł kwestię złożenia pozwu przez powoda po terminie i chciał złożyć wniosek o oddalenie powództwa do protokołu, Sąd podjął jednak decyzję o zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku zaocznego.

Ponadto podkreśliła, że pozew został w niniejszej sprawie złożony po upływie 14 dniowego terminu, który jest zawitym terminem prawa materialnego nie podlegającym przywróceniu. Z ostrożności pozwana odniosła się do zarzutów merytorycznych, wskazując, że powód nie wykonał polecenia służbowego i że wbrew twierdzeniom powoda należało w księgach obiektów umieścić wpisy, których domagał się przełożony.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. W. jest zatrudniony u strony pozwanej – w (...) we W. – od dnia 1.05.2004 r., jako starszy specjalista ds. administracyjnych. Jego bezpośrednim przełożonym jest E. T.. Ocena pracy powoda była przez wiele lat pracy bardzo wysoka.

W marcu 2015 i sierpniu 2015 r. powód został dwukrotnie ukarany karami porządkowymi. Jego sprzeciwy były przez pracodawcę odrzucane i powód nie kierował spraw do sądu pracy.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

Umowa o pracę z 29.04.2004 r. (akta osobowe)

Arkusze ocen okresowych powoda (akta osobowe)

Pisma o ukaraniu powoda karami w marcu i sierpniu 2015 r., sprzeciwy powoda, odrzucenia sprzeciwów (akta osobowe)

W dniu 3.12.2015 r. powód został ukarany karą porządkową upomnienia za brak reakcji na polecenie służbowe z dnia 15.10.2015 r., przekazane w formie pisemnej przez E. T. kierownika Działu ds. Administracyjnych. Wskazano, że polecenie nie zostało zrealizowane, nie udzielono żadnej informacji, czy będzie wykonane, czy też nie, ani czy były z jego realizacją trudności. W uzasadnieniu podniesiono również, że powód nie informował ani w formie ustnej, ani za pośrednictwem sieci teleinformatycznej o swoich działaniach w tej sprawie.

Powód został pouczony o możliwości wniesienia sprzeciwu od kary nagany.

W dniu 9.12.2015 r. powód wniósł sprzeciw od nałożonej kary porządkowej zarzucając, że informował kierownika, że nie ma czego wpisać do ksiąg obiektów. Podkreślił, iż wyjaśniał, że w jego ocenie te zdarzenia, których wpisania domaga się przełożony, nie podlegają wpisowi do ksiąg.

Pismem z dnia 15.12.2015 r., doręczonym powodowi 18.12.2015 r., pracodawca odrzucił sprzeciw od ukarania powoda karą upomnienia wskazując, że podtrzymuje w całości zarzuty merytoryczne przedstawione powodowi. Powód został pouczony o możliwości wystąpienia w terminie 14 dni do Sądu Rejonowego – Sądu Pracy we Wrocławiu o uchylenie zastosowanej kary.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

pismo z 3.12.2015 r. o udzieleniu kary upomnienia k. 31 (akta osobowe k. 62)

sprzeciw powoda k. 32 (akta osobowe k. 63)

odrzućcie sprzeciwu k. 33 (akta osobowe k. 64)

W dniu 4.01.2016 r. powód złożył pozew o uchylenie kary upomnienia.

Dowód: data nadania k. 38

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 112 § 2 k.p., pracownikowi przysługuje prawo wystąpienia do sądu o uchylenie zastosowanej wobec niego kary w terminie 14 dni od dnia zawiadomienia o odrzuceniu sprzeciwu.

Dopuszczalność przywrócenia tego terminu wymagałaby wyraźnej podstawy prawnej w prawie materialnym. Sąd Najwyższy w wyroku z 9 maja 2000 r. (I PKN 626/99, LexisNexis nr 352705, OSNAPiUS 2001, nr 20, poz. 615), stwierdził zaś, że termin wystąpienia do sądu pracy o uchylenie kary porządkowej (art. 112 § 2 k.p.) jest terminem zawitym prawa materialnego i nie podlega przywróceniu. Podstawy uznania terminu do odwołania się do sądu od nałożenia kary porządkowej nie może stanowić w szczególności art. 265 k.p., który zawiera, przez odesłanie do art. 97 § 2⁽¹⁾ i art. 264, wyczerpujący katalog czynności, do których dokonania termin - uchybiony przez pracownika bez jego winy - może być na jego wniosek przywrócony. Nie ma w kodeksie pracy ogólnego przepisu odsyłającego do art. 265 k.p., co uzasadniałoby ewentualnie jego odpowiednie zastosowanie do czynności innych niż odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę, jej rozwiązania bez wypowiedzenia lub wygaśnięcia, albo żądania sprostowania świadectwa pracy. Nie można również – zdaniem Sądu Najwyższego - przyjmować, że istnieje luka w prawie, co usprawiedliwiłoby do terminu zaskarżenia do sądu pracy zastosowanie kary porządkowej - w drodze analogii - z art. 265 k.p. (tak. również M. Gersdorf w komentarzu do art. 112 k.p. w Kodeks Pracy. Komentarz M.M. Gersdorf, M. Raczkowski, K. Rączka, Lexis Nexis 2014).

Zdaniem Sądu Najwyższego taka interpretacja – tj. uznanie 14-dniowego terminu (od odrzucenia sprzeciwu) do zaskarżenia kary porządkowej do sądu za nieprzywracalny termin prawa materialnego - wypełnia cel normy zapewniającej pracownikowi prawo do sądu. Przedłużanie postępowania w sprawach o zastosowanie kar porządkowych (przez przywracanie terminu) z punktu widzenia ich funkcji byłoby bowiem w ocenie Sadu Najwyższego, którą Sąd Rejonowy w pełni podziela, nie tylko niepożądane, ale i niecelowe. Art. 113 § 1 k.p. przewiduje zatarcie kary z mocy prawa po roku, a na wniosek reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej lub z własnej inicjatywy pracodawcy - przed upływem tego okresu. Co do zasady więc, wydanie wyroku w sprawie tego rodzaju następuje często już w sytuacji, gdy karę uważa się za niebyłą, a wszelkie o niej wzmianki zostały usunięte z akt osobowych pracownika. Nadto, wykładając przepisy o sądowej kontroli czynności pracodawcy, należy uwzględnić także treść i zakres prawa do sądu. Zgodnie z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) każdy ma prawo do sądu przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym lub o zasadności oskarżenia w sprawach karnych. Już przyznanie pracownikom prawa do sądu w sprawach stosowania kar porządkowych, które nie są sankcjami karnymi, dowodzi, że ustawodawca wychodzi poza zakres przewidzianej ochrony sądowej (wyrok SN z 9 maja 2000 r., I PKN 626/99).

W celu poddania decyzji pracodawcy o nałożeniu kary porządkowej kontroli sądu pracy, pracownik musi zatem po pierwsze wyczerpać tryb wewnątrzzakładowy (wnieść sprzeciw, umożliwiając pracodawcy zmianę decyzji lub odrzucenie sprzeciwu), co w niniejszej sprawie powód uczynił, po wtóre zaś dochować nieprzywracalnego 14 dniowego terminu zawitego na wniesienie powództwa, od dnia otrzymania zawiadomienia o odrzuceniu złożonego sprzeciwu przez pracodawcę.

W niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd Rejonowy dokonał ustaleń niezbędnych dla rozstrzygnięcia, były bezsporne. Powód został zawiadomiony o odrzuceniu jego sprzeciwu od kary upomnienia w dniu 18.12.2015 r. 14-dniowy termin na wniesienie pozwu upływał zatem dla powoda w dniu 1.01.2016 r., czyli w dzień wolny od pracy. Dla dochowania terminu, powód winien był zatem wnieść powództwo o uchylenie kary porządkowej najpóźniej kolejnego dnia roboczego, tj. w dniu 2.01.2016 r. (w sobotę, która nie jest dniem ustawowo wolnym od

pracy, jest zaś dniem, w którym czynne są niektóre urzędy pocztowe). Tymczasem powód dokonał tej czynności dopiero dwa dni później – w poniedziałek 4.01.2016 r. - a zatem po upływie terminu zawitego.

Z uwagi na brak możliwości przywrócenia terminu, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności podnoszonych przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 24.10.2016 r. Pełnomocnik przedłożyła zaświadczenie lekarskie (k. 105) z którego wynika, że w dniu 2.01.2016 r. miała podejrzenie złamania kostki bocznej stawu skokowego prawego. Na marginesie wskazać jednak należy, że nawet gdyby termin do złożenia powództwa o uchylenie kary porządkowej był przywracalny, okoliczność podniesiona przez pełnomocnika i tak nie mogłaby skutkować przywróceniem terminu, albowiem niedyspozycja nie dotyczyła powoda.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron, w tym osobowe wnioski dowodowe, jako że ich przeprowadzenie było zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sprzeciw od wyroku zaocznego został w niniejszej sprawie złożony prawidłowo (art. 345 k.p.c.) i został doręczony pełnomocnikowi powoda (k. 81). Zgodnie z art. 347 k.p.c., po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku z dnia 24.10.2016 r. uchylił wyrok zaoczny z dnia 4.04.2016 r. w całości, zaś w punkcie II oddalił powództwo. W punkcie III Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej 137 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (stawka 120 zł, opłata skarbową 17 zł).

W punkcie IV Sąd Rejonowy nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie pozwanego – natomiast powód, który proces przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.